



## LA BÈSTIA HUMANA

No ens hem internat mai per les selves tupides de verge vegetació on viuen les feres, ni tan sols hem sentit impulsos cinègètics. Hem viscut, però, molt aprop d'exòtics paradisos en els quals es desenvolupa una vida zoològica menys salvatge que la d'aqueixa humanitat que preté passar per civilitzada i empra tota l'astúcia, tot el refinament, tot l'odi i la mala sang que la intel·ligència ubriaga li permet.

En contacte amb professionals de la cacera major, hem pogut assabentar-nos de molts detalls interessants envers la vida de les feres per aquells terrenys tropicals. Detalls, explicacions i anècdotes, alguns dels quals, per obeir a la presència d'uns magnífics exemplars cobrats en una batuda, ens causaren admiració i ens permeteren deduir-ne comparances i lliçons profitoses en el camí de nostra existència, si més no, com a comprovació de que la bèstia humana és pitjor que les feres de la selva.

Recordem un magnífic plantigrat, d'un pes superior als cent quilos i un tigre no inferior en bellesa malgrat les sagnants ferides dels trets que l'atuïren. Recordem, com si fos d'ahir, aquella espontània lliçó de zoologia brindada per una colla de caçadors, i ens concentrem en pregona meditació, ara que els esdeveniments de la guerra vénen a refrescar-nos la memòria de coses viscudes en un enyorat temps llunyà.

Aquell ós i aquell tigre imponents, segons la referència de llurs caçadors, no haurien fet mal a ningú si no haguessin trobat barrada la fugida, si no eren atacats. Llur instint de conservació i de defensa els dona, més que tot, l'aspecte terrorífic que els escau, car en ells la sed de sang no existeix i la fam és apvaigada amb els elements que sobrerament la Natura els ofereix. Les feres obren, doncs, per instint. En llur «paradís», però, no hi manquen les corresponents lluites que, tanmateix, no tenen mai un caràcter bèl·lic col·lectiu, sinó merament individual. La fera vé a demostrar-nos que és menys salvatge que aquells éssers que s'han va'gut d'una superioritat intel·lectual per a perfeccionar i refinar tota la perversitat que pot encloure una bèstia.

Quan la civilització arriba a un punt àlgid que ens sembla ja impossible de superar; quan la cultura i el progrés han fet un camí extraordinari i ens creiem pròxims al cim de les

nostres il·lusions, sorgeix un desengany paorós que ens oprimeix el cor.

La crueltat, l'odi, la salvatgeria, volen contrarrestar la bondat, l'humanitarisme, l'amor, tan pregonats arreu del món. La bèstia humana, famolenca de sang, esmola les urpes, cueteja, brama i fa presa amb tota ferocitat i traïdoria.

Totes les guerres ens han donat exemples d'inhumanitat, però la nostra, la que per dissort estem vivint, està batent tots els rècords. S'han posat en joc totes les males arts, tots els càlculs inquisitorials, tot el més repugnant i sagnant que la imaginació pugui inventar. Exposats en detall els fets monstruosos del feixisme, podrien omplir-se pàgines senceres i farien emmalaltir, potser, fins aquelles persones que saben trobar justificació en tot allò que deriva de llur mateixa ramada. No podem passar-nos, però, del comentari que ens suggereix un recent i nou exemple de barbàrie, del qual protestem i el condemnem amb tota l'ànima. Matar un aviador, esquarterar-lo, col·locar-lo dins d'una caixa i enviar-lo a un dels nostres fronts de batalla, és una salvajada més, però que vé a posar de relleu la premeditació, la sang freda i la follia d'uns botxins infectes. I pensar que alguna ànima candorosa parlava d'humanitzar la guerra! Pensar que de fora demanaven que es lliuessin els presos feixistes que hi ha a la capital de la República per suposats mals tractes o deficiències d'allotjament!

Aquelles senyoretes histèriques i aquelles «hermanites» que s'embogien aplaudint la «heroicitat» de metrallar un sens fi d'innocents presoners en la «festa» organitzada en una plaça de braus pels esbirros de la facció, com deuen rebentar de satisfacció!

Sembla mentida que després de coneguts i comprovats els actes d'injustícia, de salvatgisme i de inhumanitat que planen damunt les terres d'Ibèria, no s'alcin, en un gest viril d'energia, en un clam d'irada justícia, tots aquells senyors de la èlite diplomàtica, tots aquells cridats pel destí a «arreglar» les coses del món des d'aquell palau de merenga massa dolça, que bastiren, per paradoxa, en el lloc més bell d'un país democràtic, republicà i federal!...

Fins on s'ha deixat arribar la malvestat, l'enginy negre i la ràbia de la bèstia humana!...

CARLES COSTAS ALVAREZ

que la situació d'Osca és insostenible per part de la població civil i que tots els soldats estan tarats de sarna... En arribar aquí, em miro el meu company. El deure m'imposa que hagi d'ésser jo qui l'informi de la seva desgràcia.

—I m'ha dit també que els teus pares...

No puc caminar més, perquè el meu company m'ha agafat per l'espatlla i em priva d'avançar. S'ha posat rígid, amb el pit lleugerament sortit, el seu rostre s'ha enfosquit...

—Me'ls han afusellat?

No puc ni contestar, però pel meu posat comprèn tota la realitat. Dues llàgrimes cauen de les seves parpelles, grosses i negres.

—Criminals! Amb ningú més no poden venjar-se, que amb vells de 65 anys, o amb nois que no han complert 14! Això és el patriotisme d'aquesta gent imbècil que ha de patir Espanya!... Però jo et prometo damunt la sang dels assassinats que en Martin, com a bon fill que és d'Osca, totes,

fins l'última de les víctimes seves, totes seran venjades. Ja no em resta ningú a la vida. La dec integralment a la revolució.

\* \* \*

Aquest és el motiu que la majoria dels soldats en poder dels feixistes no s'hagin passat amb nosaltres.

FRANCESC DALMAU

Tierz, 14-11-36